

Arrest

nr. 254 871 van 21 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 9 april 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 7 oktober 2020.

Ook haar moeder dient op 9 april 2019 een beschermingsverzoek in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 21 december 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, L.V.S.C.(...) verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op X 1997 in Bogotá, Colombia. U woonde steeds bij uw moeder, maar besloot in 2013 bij uw vader, een taxichauffeur, in Bogotá te gaan wonen. Bij hem bleef u wonen tot uw vertrek uit het land op 3 april 2019. In 2017 startte u met uw studies logistiek beheer aan de Escuela de Logistica van het nationale leger, u ging er naar de les tot 1 april 2019. Eerder was u ook tot 2018 aan het werk in de logistieke sector.

Omwille van het sociaal werk en de sociale inzet van uw moeder, werd zij het slachtoffer van bedreigingen vanwege de Aguilas Negras. Wat betreft de elementen op basis waarvan u, uw moeder en uw broer Andres Felipe een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw moeder L.C.M.(...) (CG X):

U, L.C.M.(...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 22 maart 1975 in Bogotá, Colombia. Doorheen uw leven woonde u in Pereira, Popayan, Soacha en Bogotá. U heeft drie kinderen, A.F.V.C.(...) (CG X), L.V.S.C.(...) (CG X) en M.A.R.C.(...) (ov-nummer X).

U zette zich reeds sinds lang in voor sociale initiatieven op de plekken waar u woonde. Zo heeft u zich ingezet voor vrouwen die zich in kwetsbare posities bevinden en voor organisaties als het ICBF en Amparo de Niñas. In 2015, u woonde toen in Soacha, werd u opgeschrikt door een poging tot inbraak in uw appartement. In datzelfde jaar werd u in de auto aangesproken door een man die een wapen toonde en u aanmaande om u niet te moeien met zaken die u niet aanbelangden. U schonk hier weinig aandacht aan en verhuisde vervolgens naar Bogotá.

Naar aanleiding van uw sociaal engagement besloot u in 2017 een studie sociaal werk te starten aan de Universiteit Monserrate in Bogotá. U was reeds sinds uw eerste semester een vertegenwoordiger voor de groep jonge studenten waarmee u les had. In het tweede semester van 2018 stelde u zich kandidaat als hoofdstudentenvertegenwoordiger van de universiteit, u won deze verkiezingen in november 2018. In het kader van uw studentenvertegenwoordiging had u ook reeds de logistieke organisatie van het Latijns-Amerikaanse congres voor sociaal werk dat plaatsvond in september 2018 bijgestaan. Daar leerde u verscheidene andere studentenvertegenwoordigers kennen. Samen ontstond het idee om een mars te organiseren waarbij het groeiende ongenoegen over verscheidene problemen in Colombia geuit kon worden.

Naar aanleiding van uw ideeën als studentenvertegenwoordiger ontving u op 28 september 2018 een dreigpamflet vanwege de Aguilas Negras. U veranderde daarop van woning en ging in de wijk Moravia wonen. In november 2018 werd u opgebeld door een onbekend nummer. U bevond zich op dat ogenblik in een extra curriculaire bijeenkomst op de universiteit. De persoon aan de andere kant van de lijn bedreigde u en verwees tevens naar het eerdere dreigpamflet. U was van slag, lichtte uw professor in en ging daarop onmiddellijk naar huis. Een tweede dreigtelefoontje volgde een aantal weken later. Op 22 februari 2019 vond u een tweede dreigpamflet onder de ruitenwisser van uw auto, opnieuw betrof het een pamflet afkomstig vanwege de Aguilas Negras. U besloot uw activiteiten aan de universiteit stop te zetten en van adres te veranderen in Bogotá, u trok naar Sasaima. U nam contact op met uw zoon Andres Felipe, die in Medellín woonde, en maande hem aan om zo snel mogelijk naar Bogotá te komen. Na zijn aankomst in Bogotá begon u jullie vertrek uit Colombia voor te bereiden. Ongeveer 8 dagen na het ontvangen van het tweede dreigpamflet, werd u een derde keer opgebeld met bedreigingen. Andermaal nam u het besluit om van adres te veranderen en naar een andere wijk in Bogotá te verhuizen. Een vierde en laatste dreigtelefoontje bereikte u op 22 maart 2019.

Op 3 april 2019 verliet u samen met uw drie kinderen Colombia en reisde u met het vliegtuig via Frankfurt naar België. Vervolgens deed u op 9 april 2019 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u te zullen worden gedood door de paramilitairen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoorten het paspoort van uw dochter M.A.(...), uw identiteitskaart en de identiteitskaart van M.A.(...), een certificaat vanwege uw universiteit, de geboorteakte van uw zoon A.F.(...) (CG X), de overlijdensakte van de vader van A.F.(...), twee pamfletten vanwege de Aguilas Negras, een document vanwege de nationale politie, een kopie van uw studentenkaart en een voormalige perskaart, een openbare brief aan de krant El Tiempo,

drie certificaten betreffende uw opleiding aan de universiteit, foto's, nieuwsartikels, een rapport en een PowerPointpresentatie met foto's. Uw zoon A.F.V.C.(...) (CG X) legde zijn paspoort en identiteitskaart neer. Uw dochter L.V.S.C.(...) (CG X) legde haar paspoort, identiteitskaart en een foto van een document betreffende de beëindiging van haar studies neer.

B. Motivering

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw moeder de Vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw moeder (CGVS L.C.M.(...), p. 17, CGVS L.V.S.C.(...), p. 12), en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw moeder die u hieronder kunt lezen:

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, alsook uit dat van uw zoon A.F.V.C.(...) (CG X) en dat van uw dochter L.V.S.C.(...) (CG X), komt concreet naar voren dat u vreest dat u en uw kinderen zullen worden gedood door de paramilitaire groep Aguilas Negras omwille van uw inzet en plannen als studentenvertegenwoordiger tijdens uw studies aan de Universidad Monserrate in Bogotá (CGVS 6/10/2020 [hierna CGVS 1], p. 20, p. 27; CGVS 18/11/2020 [hierna CGVS 2] p. 49). Het CGVS kan echter twijfels plaatsen bij de geloofwaardigheid van de door u geschetste bedreigingen. Deze bemerkingen kunnen eveneens gemaakt worden bij de ernst en uitgebreidheid van uw engagement als studentenleider, hetgeen u naar voren schuift als de directe oorzaak van de bedreigingen waaruit u een vrees voor vervolging puurt (CGVS 1, p. 20).

Om te beginnen komt de geloofwaardigheid van de door u beschreven bedreigingen, het vermeende ontvangen van twee pamfletten en vier dreigtelefoontjes vanwege de Aguilas Negras, in een slecht daglicht te staan omwille van de vaststelling dat uw relaas gekenmerkt wordt door incoherenties en ongerijmdheden. Zo verklaart u dat de bedreigingen in 2018 zijn gestart omwille van uw engagement als studentenvertegenwoordiger. Op 28 september 2018 zou een eerste pamflet vanwege de Aguilas Negras u hebben bereikt, daarin wordt expliciet uw medewerking aan de organisatie van een protestmars benoemd als concrete aanleiding om u te viseren (CGVS 1, p. 18, p. 22, zie document 5 en bijhorende vertaling in de groene farde van het administratief dossier). Er dient echter uit uw verklaringen te worden opgemaakt dat u pas in november 2018 werd verkozen als hoogste studentenvertegenwoordiger van uw universiteit en pas naar aanleiding van deze nieuwe positie in overleg kwam te staan met studentenvertegenwoordigers van andere universiteiten en dat uit deze bijeenkomsten een brainstorm omtrent een mogelijke mars zou zijn ontstaan (CGVS 1, p. 9; CGVS 2, p. 42-43). U geeft daarenboven duidelijk aan dat het idee om een mars te organiseren slechts werd uitwerkt nadat het Latijns-Amerikaanse congres voor sociaal werk reeds ten einde was (CGVS 1, p. 21). Hoewel u aanvankelijk tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud het desbetreffende seminarie situeert van 15 tot 22 september 2018 (CGVS 1, p. 21), blijkt uit uw verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat dit evenement een week later doorging, van 20 september tot 28 september (CGVS 2, p. 36; zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). U was met andere woorden nog niet verkozen als hoogste studentenvertegenwoordiger, in tegenstelling tot wat u later beweert, namelijk dat u op het seminarie aanwezig was in deze rol (CGVS 2, p. 36). Daarenboven geeft u aan dat u de andere studentenvertegenwoordigers, waarmee het idee over een mogelijke mars groeide, pas leerde kennen tijdens het bewuste seminarie over sociaal werk (CGVS 1, p. 9; CGVS 2, p. 42). Het kadert aldus niet in een logisch geheel dat de Aguilas Negras u op 28 september 2018 reeds bedreigd zouden hebben omwille van uw betrokkenheid in de organisatie van studentenprotesten, aangezien daar volgens uw verklaringen in wezen nog geen sprake van kon geweest zijn. Het lijkt daarenboven weinig aannemelijk dat men naar aanleiding van een groot meerdaags seminarie waarbij verscheidene internationale instellingen en sprekers aanwezig waren, specifiek u zou willen viseren. Bovendien dient de opmerking te worden gemaakt dat u in wezen niet kan voorhouden dat u tijdens het desbetreffende congres een dermate vitale rol heeft gespeeld. U werd per slot van rekening louter ingezet voor logistieke taken (CGVS 1, p. 9; CGVS 2, p. 36). Vervolgens geeft u aan dat uw inzet als hoogste studentenvertegenwoordiger wezenlijk erg beperkt bleef, dat u niets concreet heeft kunnen

doen en dat u eigenlijk geen rol van betekenis heeft gespeeld bij de organisatie van de studentenprotesten (CGVS 2, p. 39, p. 43, zie tevens infra). Het mag bijgevolg enigszins vragen oproepen waarom de Aguilas Negras het op u gemunt zouden hebben.

Daarnaast wordt uw geloofwaardigheid danig verder ondermijnd door het feit dat u uw zoon A.F.(...) doelbewust vanuit Medellín naar Bogotá liet overkomen (CGVS 1, p. 13). Het doet bijzonder merkwaardig aan dat u A.F.(...), die in Medellín aan het werk was en in deze stad sinds jaren een normaal leven leidde (CGVS A.F.V.C.(...) [hierna CGVS zoon], p. 7), zou terughalen naar de omgeving waar u en uw kinderen zogenaamd vervolging dienden te vrezen. Dit wekt des te meer verbazing op aangezien u hem niet op de hoogte bracht van de vermeende problemen, u vertelde hem in Colombia nooit dat zijn veiligheid eventueel in gevaar zou kunnen zijn (CGVS 1, p. 20). Deze vaststelling ondermijnt op onomkeerbare wijze de geloofwaardigheid van de door u naar voren geschoven asielmotieven. Indien er werkelijk ernstige bedreigingen aan uw adres werden geuit en indien u werkelijk een gegronde vrees koesterde dat men u en uw familie iets zou willen aandoen, kan het allerm minst overtuigen dat u uw kinderen daarvan niet op de hoogte bracht. Voor jullie Colombia verlieten, bracht u met andere woorden op geen enkel moment een waarschuwing aan of maande u op geen enkel moment aan tot voorzichtigheid, maar liet u uw zoon simpelweg zonder enige voorzorgsmaatregelen zijn normale leven leiden. Zo trok hij in Bogotá initieel in bij zijn neven, waarna hij zich gedurende een tijd een zorgeloos leven waande, zijn dagen waren gevuld met amusement en uitgaan (CGVS zoon, p. 5-6, p. 8). Ook nadat A.F.(...) bij u kwam inwonen na het laatste vermeende dreigtelefoontje en hij van u niet meer zomaar buiten mocht, gaf u hem nooit de zogenaamde reden, zelfs niet wanneer hij u daar expliciet naar vroeg (CGVS zoon, p. 19). A.F.(...) leefde enkel in de veronderstelling dat er wat stress heerste rond jullie nakende vakantie (CGVS zoon, p. 18). Dat u uw zoon, die tevens in de zogenaamde bedreigingen vermeld zou zijn geweest, in dergelijke omstandigheden eenvoudigweg voorwendde dat jullie zonder meer een reis naar Europa zouden maken, lijkt weinig aannemelijk. Pas na jullie aankomst in België zou u de ware toedracht voor jullie vertrek hebben toegelicht, maar A.F.(...) blijkt nog steeds eerder weinig op de hoogte van de vermeende problemen en zowel A.F.(...) als L.V.(...) geven aan dat ze het merkwaardig vonden dat u niet geheel transparant was (CGVS zoon, p. 18-19; CGVS L.V.S.C.(...) [hierna CGVS dochter], p. 16). Wanneer u geconfronteerd wordt met de bovenstaande bevindingen, namelijk dat het behoorlijk vreemd aandoet dat u A.F.(...) naar Bogotá haalde en hem niet inlichtte over het vermeende gevaar, biedt u de verklaring dat u uw zoon net voor zijn eigen veiligheid eerst bij zijn neven liet verblijven (CGVS 1, p. 26). U beweert vervolgens dat u A.F.(...) niet voldoende zou hebben vertrouwd om hem de zogenaamde problemen uit te leggen (CGVS 2, p. 47). Het CGVS kan echter allerm minst genoeg nemen met deze verklaringen. Indien u werkelijk voor uw gezin een gegronde vrees voor vervolging diende te koesteren, kan het door u gestelde gedrag tegenover uw kinderen zoals hierboven beschreven, allerm minst als aannemelijk worden beschouwd.

In het licht van voorgaande overwegingen mag het eveneens verbazen dat u en uw dochter L.V.(...) tegenstrijdige verklaringen afleggen met betrekking tot de mate waarin zij op de hoogte was van alle vermeende problemen. Waar zij tijdens haar persoonlijk onderhoud aanhaalt dat u haar op twee verschillende momenten zou hebben verteld wat er juist allemaal gebeurd was (CGVS dochter, p. 11, p. 16), verklaart u echter dat L. enkel wist dat er zich een probleem zou hebben voorgedaan, maar dat u haar niet verteld zou hebben dat u pamfletten en dreig telefoons zou ontvangen hebben (CGVS 2, p. 46). Het kadert tevens niet in een logisch geheel dat u gedurende de laatste twee weken voor jullie vertrek uit Colombia, na het ontvangen van het vermeende laatste dreigtelefoontje, A.F.(...) niet langer het huis liet verlaten, maar dat u L.V.(...) tot een dag voor jullie vertrek naar de universiteit liet gaan, nochtans een plek die uw vermeende belagers reeds aan uw dochter gelinkt zouden hebben (CGVS dochter, p. 7, p. 15). Uw dochter heeft echter nooit zelf iets te maken gekregen met de vermeende belagers, nooit heeft zij iets vernomen (CGVS dochter, p. 17-18). L.V.(...) zou ook nooit overwogen hebben om bij u in te trekken, zij bleef bij haar vader wonen (CGVS dochter, p. 16).

Volledigheidshalve kan daarbij worden toegevoegd dat A.F.(...) tijdens zijn persoonlijk onderhoud vermeldt een tweetal telefoontjes te hebben ontvangen toen hij nog in Medellín woonde, waarbij de personen aan de andere kant van de lijn zouden hebben geïnformeerd naar u (CGVS zoon, p. 20). Hij zou u dit hebben meegedeeld nadat jullie in België waren aangekomen en u hem de ware toedracht van jullie vlucht onthulde. Het CGVS dient echter vast te stellen dat u nergens met een woord rept over deze vermeende benaderingen en ook wanneer u gevraagd wordt of A.F.(...) in de recente periode voor jullie vertrek ooit geconfronteerd werd met enige situaties gelinkt aan de uwe op dat ogenblik, stelt u duidelijk dat dat niet het geval zou zijn (CGVS 2, p. 46). Ook uw dochter L.V.(...) zegt dat haar broer nooit persoonlijk iets vernomen heeft omtrent de problemen (CGVS dochter, p. 18). Het CGVS kan bijgevolg weinig geloof hechten aan de verklaringen van uw zoon hieromtrent.

Daarnaast is het belangrijk om op te merken dat u ook uw medestudentenvertegenwoordigers en medestanders aan de universiteit nooit op de hoogte bracht van de vermeende bedreigingen aan uw adres (CGVS 1, p. 21-22; CGVS 2, p. 41-42). Het lijkt weinig aannemelijk dat u als een zelfverklaarde geëngageerde studentenvertegenwoordiger en sociale leider de mensen waarmee u samen actief was en die met andere woorden over hetzelfde profiel als het uwe beschikten, niet zou inlichten over dergelijke ernstige problemen, al dan niet om hen te waarschuwen voor de vermeende belagers. U liet hen echter gewoon zonder enige verwittiging verdergaan met datgene waardoor u bedreigd zou zijn geweest, namelijk het organiseren van studentenprotesten. U bracht hen zelfs niet op de hoogte dat u niet langer zou terugkeren naar de universiteit (CGVS 1, p. 22; CGVS 2, p. 40). Uw verklaring, dat u hen niet ongerust wilde maken, of hen niet het gevoel wilde geven dat zij enige schuld troffen en hen niet wilde betrekken in de problemen aangezien de bedreigingen enkel op u betrekking hadden, kan hiertoe geen verschoning bieden (CGVS 1, p. 21-22). Daarenboven kan u werkelijk niet zeggen of de personen die uiteindelijk effectief de grote protesten hadden georganiseerd die plaatsvonden in november 2019, ook maar enigszins gelijkaardige problemen zouden hebben gekend (CGVS 2, p. 42). Het hoeft weinig verder betoog dat bovenstaande constataties de geloofwaardigheid van de door u geschetste bedreigingen ernstige schade toebrengen.

Aan uw beweringen, zijnde dat uw vermeende belagers ook na uw vertrek nog naar u zouden geïnformeerd hebben (CGVS 2, p. 47), kan het CGVS allerm minst enige vorm van geloof toeschrijven. U verklaart tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat er twee mannen naar u zouden geïnformeerd hebben op uw laatste verblijfadres bij een psychologe die in datzelfde gebouw kantoor hield en waarmee u reeds had samengewerkt (CGVS 2, p. 47-48). Er dient echter te worden vastgesteld dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud beslist negatief antwoordde op de vraag of u op de hoogte bent van enige verdere pogingen vanwege vermeende belagers om informatie over u te winnen op uw voorbijge woonplaatsen (CGVS 1, p. 25). Dit laat toe te vermoeden dat uw latere verklaringen louter gebaseerd zijn op een poging om uw asielrelaas verder op te smukken, hetgeen uw geloofwaardigheid niet ten goede komt. Indien men bovendien werkelijk naar u op zoek zou zijn geweest, dan mag het verbazen dat de vader van L.V.(...) nooit enige problemen heeft gekend naar aanleiding van de uwe (CGVS dochter, p. 9, p. 18). Uw dochter woonde immers al een zestal jaar bij haar vader, die tot op heden nog steeds op hetzelfde adres woont en aan het werk is (CGVS dochter, p. 5, p. 8-10), en uit de door u geschetste bedreigingen kwam naar voren dat men reeds wist waar haar juist te vinden (CGVS 1, p. 19). Met de man gaat het echter goed, hij heeft nooit enige belemmeringen ervaren en is zelfs niet eens op de hoogte van het feit dat er zich mogelijk gevaar zou kunnen voordoen (CGVS dochter, p. 8-10, p. 16). Andermaal wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de vermeende bedreigingen behoorlijk op de proef gesteld.

Zoals hierboven reeds aangehaald, kan het CGVS eveneens twijfels plaatsen bij de ernst en uitgebreidheid van het door u opgeworpen sociaal engagement als studentenvertegenwoordiger aan de universiteit, hetgeen u aanduidt als de reden waardoor u in de kijker kwam te lopen en waaraan u de door u geschetste vrees voor vervolging verbindt (CGVS 1, p. 18-20). Het CGVS betwist in deze niet dat u tijdens uw studies aan de Universidad Monserrate betrokken was bij enig studentengagement en studentenvertegenwoordiging, maar het kan wel de zwaarwichtigheid van dit engagement in vraag stellen, waardoor uw beweringen zijnde dat de desbetreffende studentenvertegenwoordiging leidde tot bedreigingen en een vrees voor vervolging, danig onaannemelijk worden. Eerder kwam reeds aan het licht dat u uw zogenaamde problemen nooit deelde met de personen met wie u zich samen inzette (zie supra). Indien u werkelijk over een leidersprofiel beschikte en werkelijk diegene zou zijn die het studentengagement voortrok en organiseerde, dan kan enigszins verwacht worden dat u begaan was met de leden van de gemeenschap, alsook met het lot van andere sociale leiders en de personen met wie hij samenwerkt. Vanuit die optiek mag het verbazen dat u nooit de mensen van uw eigen universiteit en andere Colombiaanse universiteiten met wie u zou hebben samengewerkt heeft ingelicht over de bedreigingen die u zou hebben ontvangen (CGVS 1, p. 21-22), daar dit tevens voor hen ingrijpende gevolgen zou kunnen gehad hebben. Het gedrag dat u zou hebben gesteld nadat u bedreigd zou zijn geweest, kan allerm minst overtuigen vanuit de intrinsieke karakteristieken van sociaal leiderschap. Bovendien mag het verbazen dat u na de stopzetting van uw activiteiten amper nog interesse lijkt te tonen voor deze voormalige initiatieven. U verbrak elk contact en beperkt zich tot het volgen van de algemene Colombiaanse actualiteit (CGVS 1, p. 22; CGVS 2, p. 41). Met betrekking tot de vermaarde mars, waarbij u aan de wieg zou hebben gestaan van de initiële brainstorm, kan u niet zeggen wanneer deze exact is doorgegaan, tijdens het eerste persoonlijk onderhoud heeft u het over oktober 2019 (CGVS 1, p. 21), gedurende het tweede persoonlijk onderhoud over november 2019 (CGVS 2, p. 43). Evenmin kan u vertellen hoeveel mensen er tijdens de mars aanwezig waren (CGVS 1, p. 21).

Nochtans bleken de studentenmarsen die eind 2019 in Colombia plaatsvonden een aanzienlijke impact te hebben gehad op de verdere sociale onrust die er tijdens die periode heerste. Intense protesten met opstootjes volgden, deze gebeurtenissen wogen zwaar door in het Colombiaanse en internationale nieuwsoverzicht (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Indien u werkelijk in die mate betrokken was bij dit initiatief, dan mag het verwonderlijk heten dat u dit niet tot op de voet gevolgd heeft en slechts algemene en weinig doorleefde verklaringen hieromtrent kan geven. Wat er ook van zij, u geeft zelf aan dat u in wezen slechts een enkele keer heeft deelgenomen aan een brainstorm hieromtrent en dat u daarin zeker geen leidersrol heeft opgenomen (CGVS 2, p. 42-43). U kon tevens geen dingen realiseren na uw verkiezing tot hoogste studentenvertegenwoordiger (CGVS 2, p. 39). Uw eerdere betrokkenheid bij de universitaire vertegenwoordiging mag dan ook uiterst beperkt genoemd worden. U kan vervolgens niet zeggen wie voor u de hoogste studentenvertegenwoordiger was, u kan niet zeggen wie de andere faculteiten vertegenwoordigden en ook van de huidige ontwikkelingen op de universiteit bent u niet op de hoogte (CGVS 2, p. 37, p. 41-42). U kan bijgevolg bezwaarlijk een doorleefd engagement en leiderschap voorhouden.

Daarbij kan worden toegevoegd dat ook uw kinderen niet op de hoogte blijken te zijn over wat u werkelijk deed aan de universiteit en wat uiteindelijk de katalysator bleek te zijn voor de bedreigingen. A.F.(...) is allerminst zeker van uw laatste projecten en weet enkel dat het iets met de universiteit zou te maken hebben (CGVS zoon, p. 17). L.V.(...) kan evenmin zeggen wat uw laatste engagement juist inhield (CGVS dochter, p. 14). Redelijkerwijs kan echter verwacht worden dat indien uw engagement werkelijk een zekere draagwijdte had, dat u daarover zou spreken met uw kinderen. Het mag echter ten stelligste verbazen dat u in wezen amper met de kinderen hierover sprak (CGVS dochter, p. 14), ten zeerste aangezien deze inzet de aanleiding vormde voor de vermeende bedreigingen en aldus mede de kern vormt van jullie asielrelaas. Dit alles brengt het CGVS ertoe te besluiten dat hetgeen u voorwendt als zijnde het motief van uw vermeende belagers, uw inzet als student sociaal werk, in wezen de nodige ernst en uitgebreidheid mankeert.

Het CGVS dient daarenboven op te merken dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij een gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij u echter niet het geval. Van iemand die universitaire studies volgde en zich opwierp als studentenvertegenwoordiger, mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij meer moeite zou ondernemen om mogelijkheden tot nationale bescherming uit te spitten. Uit uw verklaringen blijkt dat u twee weken voor uw vertrek klacht zou hebben neergelegd bij de nationale politie, maar dat ze bij de politie weigerden om uw klacht formeel te noteren (CGVS 1, p. 16). U kan geen documenten aanbrengen ter staving van deze verklaringen. Om te beginnen lijkt het enigszins weinig aannemelijk dat men bij dergelijke officiële instantie zou weigeren om uw klacht aan te nemen enkel op basis van een gebrek aan foto's, video's of namen van uw vermeende belagers (CGVS 1, p. 16). U zou immers wel andere middelen hebben kunnen voorleggen, waaronder de vermeende dreigpamfletten. Indien het CGVS zou meegaan in uw verklaringen dat men bij de politie zou geweigerd hebben om uw aangifte aan te nemen, kadert het vervolgens niet in een logisch geheel dat men u enkele weken later alsnog een brief met beschermingsmaatregelen zou sturen (zie document 7 en bijhorende vertaling in de groene farde van het administratief dossier). Dit document vermeldt daarbij nergens enige verklaringen of informatie omtrent de aanleiding van deze beschermingsaanbevelingen en kan daardoor evenmin enige verdere bewijswaarde leveren voor uw verklaringen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat u de vermeende klacht zou hebben willen indienen twee weken vooraleer u het land zou verlaten (CGVS 1, p. 16), u zou echter op dat ogenblik reeds alle nodige reisformaliteiten in orde hebben gebracht om het land te verlaten (CGVS 2, p. 47, p. 48). Uw dochter L.V.(...) kan bovendien niet zeggen wanneer u juist een aangifte zou hebben willen doen en geeft aan dat zij nooit had overwogen om nationale bescherming te zoeken of de optie zelfs maar met u te bespreken (CGVS dochter, p. 17). Ook A.F.(...) weet niet of u ooit een poging tot nationale bescherming heeft ondernomen (CGVS zoon, p. 20). Zoals reeds aangehaald, kan echter van iemand met een jarenlange sociale inzet en universitaire studie sociaal werk worden verwacht dat hij zich beter zou informeren over mogelijke beschermingsopties in het land van herkomst. U heeft nooit overwogen om verdere mogelijkheden te onderzoeken, bijvoorbeeld bij de in uw vermeende problemen gespecialiseerde Unidad Nacional de Protección (UNP) (CGVS 2, p. 48-49, zie de aan het administratief dossier toegevoegde info betreffende de UNP). Bovenstaande vaststellingen dragen bij tot het vermoeden dat het document vanwege het Ministerie van defensie en uw bijhorende verklaringen slechts werden voorgelegd om uw asielrelaas op te smukken, hetgeen uw geloofwaardigheid wederom niet ten goede komt.

In de mate dat u verwijst naar eerdere incidenten die zich zouden hebben voorgedaan in Soacha omwille van eerdere sociale engagementen, dient het CGVS eerst en vooral vast te stellen dat u geen vrees inroept naar aanleiding van deze voormalige sociale activiteiten, die u reeds sinds langere tijd niet langer uitoefende, maar u zich in deze specifiek beroept op uw engagement als student sociaal werk aan de Universidad Monserrate (CGVS 1, p. 18-20). Met betrekking tot de nacht waarin de voordeur van uw appartement in Soacha werd geforceerd (CGVS 1, p. 18, p. 22-23), dient te worden opgemerkt dat u in wezen niet kan aantonen dat deze poging tot inbraak, in se een bezwaarlijk doch courant crimineel feit, ook maar enigszins gerelateerd zou zijn aan uw toenmalige activiteiten als begeleidster van kwetsbare vrouwen. U kan immers niet met zekerheid zeggen wie de daders juist waren (CGVS 1, p. 23). Dat u op een gegeven ogenblik in uw auto werd aangesproken door een gewapende man in Soacha in 2015 is eveneens kwalijk te noemen, maar u geeft zelf aan dat u er wezenlijk weinig aandacht aan besteedde en dat u dit ziet als een veelvoorkomend fait divers in Colombia (CGVS 1, p. 22-23). Van beide incidenten kan u bovendien niet juist aangeven wanneer deze juist gebeurd zouden zijn. Het CGVS kan zich daarbij niet van de indruk ontdoen dat deze beide incidenten een beperkte impact hebben gehad. Aldus kan het CGVS ingevolge deze feiten in 2015 en uw eerdere sociale inzet, geenszins een vrees in uw hoofde vaststellen. Louter het feit dat u zich in het verleden heeft ingezet voor verschillende sociale initiatieven volstaat daarenboven niet om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming, maar de vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, in casu quod non.

Wat betreft de problemen die uw gezin gekend heeft in Popayan in 2012 (CGVS 2, p. 46), waarbij uw zoon het slachtoffer dreigde te worden van een rekrutering, verwijst het CGVS naar de motivering in de beslissing van uw zoon A.F.V.C.(...) (CG X):

Met betrekking tot de problemen waardoor u en uw gezin de omgeving van Popayan in 2012 dienden te verlaten, dient het CGVS te concluderen dat het in wezen geen vrees in uw hoofde ingevolge deze gebeurtenissen kan vaststellen. Dat een aanwezige groep paramilitairen u op een lijst had gezet voor rekrutering is bezwaarlijk te noemen (CGVS, p. 6, p. 15-16), maar uit uw verklaringen blijkt dat dit gebeuren in wezen slechts een beperkte impact op u gehad heeft. U was jong, verhuisde na het aantreffen van het bericht naar Medellín en ging verder met uw leven (CGVS, p. 15-16). Nadien vernam u niets meer van deze personen of deze gebeurtenis, u vergat eenvoudigweg wat er gebeurd was. Uw moeder bleef nog een aantal maanden in Popayan wonen, uit uw verklaringen blijkt echter nergens dat zij vervolgens in Popayan nog problemen gekend heeft.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat de identiteitsdocumenten betreft, uw paspoort, identiteitskaart, het paspoort en identiteitskaart van M.A.R.C.(...), de paspoorten en identiteitskaarten van L.V.S.C.(...) (CG X) en A.F.V.C.(...) (CG X) en de geboorteakte van uw zoon, dient gesteld te worden dat het CGVS in wezen jullie identiteit en nationaliteit niet betwist. Wat betreft de overlijdensakte van A.F.(...)s vader, dient te worden opgemerkt dat ingevolge zijn dood geenszins een vrees in uw hoofde of dat van uw gezin kan worden vastgesteld. Zijn dood brengt u eveneens niet in verband met de door u geschetste problemen waardoor u Colombia verliet (CGVS 1, p. 15). De certificaten en de kopie van uw studentenkaart vanwege de Universidad Monserrate tonen aan dat ingeschreven was aan de universiteit en dat u hebt deelgenomen aan bepaalde workshops zoals dans en dat u betrokken was in de logistieke organisatie van het seminarie dat plaatsvond in september 2018, niets meer en niets minder. Dit geldt eveneens voor de foto van het document omtrent de beëindiging van de studies van L.V.(...). De kopie van de oude perskaart biedt weinig relevantie in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, deze activiteiten dateren immers reeds van meer dan tien jaar geleden (CGVS 1, p. 6-7) en u brengt deze geenszins in verband met uw vrees. De door u geschetste bedreigingen worden zoals hierboven reeds gemotiveerd, niet als geloofwaardig beschouwd. De twee pamfletten die u neerlegt kunnen

hiertoe geen verdere bewijswaarde leveren, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert om een dergelijke tekst te fabriceren, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. Het document vanwege de nationale politie kan evenmin overtuigen (zie supra). Met betrekking tot de vele foto's, ook diegene in de PowerPointpresentatie, waarop u te zien bent in de studentenomgeving, dient het CGVS te stellen dat het in wezen niet betwist dat u zich engageerde in het studentenleven aan uw universiteit. Er kunnen echter wel twijfels geplaatst worden bij de ernst en uitgebreidheid van dat engagement en die vertegenwoordiging, waaruit u een vrees voor vervolging puurt. Van de foto's in de PowerPoint-presentatie die u titelt als zijnde ontmoetingen en activiteiten met sociale leiders en vormingen van sociale leiders, kan de authenticiteit geenszins worden nagegaan. Bovendien dient te worden benadrukt dat u geen vrees afleidt ingevolge deze vermeende inzet, alsook uw eerdere betrokkenheid bij het ICBF en de inheemse gemeenschap. De door u neergelegde nieuwsartikels, statistieken, het VN-rapport en de open brief aan de krant *El Tiempo* verwijzen slechts naar een algemene situatie in uw land van herkomst, die u zoals hierboven reeds uitvoerig gemotiveerd niet heeft kunnen doortrekken naar een persoonlijke en gegronde vrees wat u en uw kinderen betreft.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitik die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Córdoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoekster verwijst integraal naar het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift van haar moeder, gekend onder rolnummer 257 009. Dit middel luidt als volgt:

“In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Vervolgens verwijst verzoekster naar de algemene veiligheidssituatie in Colombia. Zij citeert uit een artikel van 14 juni 2019 opgesteld door 11.11.11. waarin het onrecht in Colombia wordt aangekaart, het gevaar dat mensenrechtenverdedigers hierbij lopen, en het geweld dat door extreemrechtse groeperingen op het platteland gepleegd wordt.”

Verzoekster voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeksters vluchtmotieven identiek zijn aan die van haar moeder, zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Zij roept geen eigen motieven in. Deze vaststelling wordt noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting betwist.

In de bestreden beslissing wordt verzoekster dan ook identiek dezelfde beslissing als aan haar moeder betekend.

Zoals zij in het thans voorliggende verzoekschrift zelf aangeeft, stelt de Raad verder vast dat verzoekster hierin integraal verwijst naar het middel van haar moeder in haar beroep.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest van 21 mei met nr. 254 869 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters moeder verworpen.

In dit arrest wordt gemotiveerd als volgt:

“4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekster vreest dat zij en haar kinderen zullen worden gedood door de paramilitaire groep Aguilas Negras omwille van haar inzet en plannen als studentenvertegenwoordiger tijdens haar studies aan de Universidad Monserrate in Bogotá.

4.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Na dit vredesakkoord daalde het geweld in grote delen van Colombia, maar bepaalde gebieden blijven onder invloed staan van de gewapende groeperingen en ondervinden terugkerend geweld.

Hoewel de moordcijfers voor het hele land gevoelig zijn gedaald, geldt deze daling niet voor alle gemeentes en zet deze zich niet door bij het ‘politieke geweld’, het geweld dat zich richt tegen activisten, gemeenschapsleiders en mensenrechtenactivisten. Zo kan worden gelezen dat wie opkomt voor mensenrechten sinds de vredesakkoorden steeds meer gevaar loopt.

Elizabeth Dickinson, Colombia-onderzoeker voor de International Crisis Group (hierna: ICG), definieert een sociale leider als iemand die opkomt voor zaken in zijn gemeenschap. Dit kan onder meer gaan over proper drinkwater, het oproepen tot het steunen van het vredesakkoord of het verzet tegen rekrutering van kinderen door de gewapende groeperingen. Het gaat hier ook vaak om gemeenschapsleiders of vertegenwoordigers van de inheemse en Afro-gemeenschappen. Deze personen komen omwille van hun mening snel in conflict met de gewapende groeperingen en/of met de grootgrondbezitters. Zowel de gewapende groeperingen als soms de grootgrondbezitters gebruiken vervolgens huurmoordenaars (sicarios) om sociale leiders te vermoorden (COI Focus “Colombia – Veiligheidssituatie” van 27 juli 2020, p. 27)

Eind mei 2020 bracht de ngo Somos Defensores haar jaarrapport uit over de situatie van mensenrechtenactivisten en sociale leiders in 2019. De organisatie registreerde voor het hele jaar 844 aanvallen en bedreigingen waarmee 2019 voor sociale leiders en mensenrechtenverdedigers het meest gewelddadige jaar was van het afgelopen decennium. Gemiddeld werden er 2,3 activisten per dag aangevallen. De stijging zet zich voort in 2020. De departementen met de meeste problemen zijn deze die voorheen onder de controle stonden van de FARC-EP, waarbij Cauca het meest getroffen is. Hoewel vele van deze aanvallen en moorden op de sociale leiders onopgelost blijven, blijken de verantwoordelijken hiervoor in bijna de helft van de gevallen paramilitaire groeperingen te zijn, gevolgd door FARC-dissidenten, leden van de ordediensten en het ELN (COI Focus 27 juli 2020, p. 27-28).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van elke persoon die zich sociaal engageert. Veeleer blijkt dat het vooral personen zijn met een specifiek profiel die door hun handelingen bekend raken en in het vizier komen, zoals sociale leiders, activisten, boeren, leden van de inheemse gemeenschap en voormalige FARC-EP-strijders. Zo lopen vrouwen in sociale leiderschapsposities meer in het vizier.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald risicoprofiel of in mindere of meerdere mate sociaal geëngageerd was, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”; UNHCR “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, p. 39 en 44).

Het is aan een verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij terugkeer naar Colombia. Het risico moet individueel en dus in concreto aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Colombia.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken. Hoewel niet wordt betwist dat verzoekster zich engageerde in het studentenleven aan haar universiteit, worden de door haar geschetste bedreigingen alsook de ernst en uitgebreidheid van haar engagement als studentenleider niet geloofwaardig bevonden.

4.3. Wat betreft de verschillende documenten die verzoekster in het kader van haar beschermingsverzoek voorlegt (AD CGVS, map met documenten), wijst de Raad in navolging van de commissaris-generaal op wat volgt.

De paspoorten en identiteitskaarten van verzoekster en die van haar kinderen M.A., L.V. en A.F. alsook de geboorteakte van A.F., hebben betrekking op persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. Voor het overige houden deze documenten geen verband met verzoeksters vluchtrelaas.

Wat betreft de overlijdensakte van de vader van A.F., moet worden opgemerkt dat ingevolge zijn dood geenszins een vrees voor verzoekster of voor haar gezin kan worden vastgesteld. Zijn dood brengt zij evenmin in verband met de door haar geschetste problemen waardoor zij Colombia verliet (notities persoonlijk onderhoud 6 oktober 2020 (hierna: NPO I), p. 15).

De certificaten en de kopie van haar studentenkaart vanwege de Universidad Monserrate tonen aan dat verzoekster was ingeschreven aan de universiteit en dat zij heeft deelgenomen aan bepaalde workshops zoals dans en dat zij betrokken was in de logistieke organisatie van het seminarie dat plaatsvond in september 2018, niets meer en niets minder. Dit geldt eveneens voor de foto van het document omtrent de beëindiging van de studies van L.V.

De kopie van de oude perskaart biedt weinig relevantie in het kader van verzoeksters verzoek om internationale bescherming. Deze activiteiten dateren immers reeds van meer dan tien jaar geleden (NPO I, p. 6-7) en verzoekster brengt deze geenszins in verband met haar actuele vrees.

De twee pamfletten die verzoekster neerlegt kunnen hiertoe geen verdere bewijswaarde leveren, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert om een dergelijke tekst te fabriceren, zodat de herkomst en authenticiteit ervan niet kunnen worden nagegaan.

Wat betreft het document van de nationale politie met beschermingsmaatregelen, stelt de commissaris-generaal dat deze nergens enige verklaring of informatie vermeldt omtrent de aanleiding van deze beschermingsaanbevelingen en daardoor evenmin kan dienen ter ondersteuning van de door verzoekster geschetste bedreigingen. Verzoekster laat deze vaststelling in het verzoekschrift volledig ongemoeid zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal dit stuk niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Daarbij kunnen nog de volgende bedenkingen worden gemaakt.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij twee weken voor haar vertrek klacht zou hebben neergelegd bij de nationale politie, maar dat de politie weigerde om haar klacht formeel te noteren (NPO I, p. 16). Niet alleen is het weinig aannemelijk dat men bij dergelijke officiële instantie zou weigeren om haar klacht aan te nemen enkel op basis van een gebrek aan foto's, video's of namen van haar vermeende belagers, maar het kadert evenmin in een logisch geheel dat men haar enkele weken later alsnog een brief met beschermingsmaatregelen zou sturen. Bovendien heeft verzoekster de vermeende klacht willen indienen twee weken vooraleer zij het land zou verlaten, terwijl zij op dat ogenblik reeds alle nodige reisformaliteiten in orde had gebracht om het land te verlaten (notities persoonlijk onderhoud 18 november 2020 (hierna: NPO II), p. 47, 48). Haar dochter L.V. kan overigens niet zeggen wanneer verzoekster juist een aangifte zou hebben willen doen en geeft aan dat zij nooit had overwogen om nationale bescherming te zoeken of de optie zelfs maar met haar te bespreken (notities persoonlijk onderhoud dochter, p. 17). Haar zoon A.F. weet zelfs helemaal niet of verzoekster ooit een poging tot nationale bescherming heeft ondernomen (notities persoonlijk onderhoud zoon, p. 20). Voorgaande vaststellingen maken dat maar weinig geloof kan worden gehecht aan haar beweerde poging klacht neer te leggen en bij uitbreiding aan de bewering dat de brief met beschermingsmaatregelen verstuurd werd ten gevolge hiervan.

Alles samengenomen kan dan ook slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend aan het document van de nationale politie.

De vele foto's, ook deze in de PowerPointpresentatie, waarop verzoekster te zien is in de studenten-omgeving, bevestigen dat verzoekster zich engageerde in het studentenleven aan haar universiteit. Dit element wordt niet betwist. Hieruit kan de ernst en uitgebreidheid van dat engagement en die vertegenwoordiging echter niet blijken, laat staan de vrees voor vervolging die zij hieruit puurt. Van de foto's in de PowerPointpresentatie die verzoekster betitelt als zijnde ontmoetingen en activiteiten met sociale leiders en vormingen van sociale leiders, kan de authenticiteit overigens niet worden nagegaan. Bovendien dient benadrukt dat verzoekster geen vrees afleidt ingevolge deze vermeende inzet, alsook haar eerdere betrokkenheid bij het ICBF en de inheemse gemeenschap.

De door verzoekster neergelegde nieuwsartikels, statistieken, het VN-rapport en de open brief aan de krant El Tiempo kaderen binnen de algemene situatie in Colombia. Deze algemene landeninformatie heeft evenwel geen betrekking op verzoeksters persoonlijke situatie en volstaat dan ook niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk persoonlijk zou worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster moet dit individueel en in concreto aannemelijk maken.

Hoewel verzoekster zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.4. Hoewel de commissaris-generaal niet betwist dat verzoekster zich engageerde in het studentenleven aan haar universiteit, besluit hij op basis van haar verklaringen en die van haar kinderen A.F. en L.V. dat geen geloof kan worden gehecht aan de door haar geschetste bedreigingen noch aan de ernst en uitgebreidheid van haar engagement als studentenleider.

Wat betreft de beweerde bedreigingen stelt hij onder meer vast dat (i) verzoeksters verklaringen over de door haar beschreven bedreigingen, het vermeende ontvangen van twee pamfletten en vier dreig-telefoontjes vanwege de Aguilas Negras niet coherent zijn, (ii) zij evenmin aannemelijk maakt waarom de paramilitaire groepering naar aanleiding van een groot meerdaags seminarie waarbij verscheidene internationale instellingen en sprekers aanwezig zijn, haar zou willen viseren nu zij tijdens het desbetreffende congres geen vitale rol heeft gespeeld en haar inzet als hoogste studentenvertegenwoordiger wezenlijk erg beperkt bleef, (iii) haar geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd door het feit dat zij haar zoon A.F. doelbewust vanuit Medellín naar Bogotá liet overkomen, (iv) verzoekster en haar dochter L.V. tegenstrijdige verklaringen afleggen met betrekking tot de mate waarin zij op de hoogte was van alle beweerde problemen, (v) de verklaringen van zoon A.F. over vermeende benaderingen naar hem toe, niet overeenkomen met de verklaringen van verzoekster en haar dochter L.V. hierover, (vi) het niet aannemelijk is dat verzoekster haar medestudentenvertegenwoordigers en medestanders aan de universiteit nooit op de hoogte bracht van de verklaarde bedreigingen aan haar adres, en (vii) de bewering dat haar belagers ook na haar vertrek nog naar haar zouden hebben geïnformeerd niet geloofwaardig is.

Waar de commissaris-generaal niet betwist dat verzoekster tijdens haar studies berokken was bij een zeker studentenengagement en bij studentenvertegenwoordiging, stelt hij wat betreft de zwaarwichtigheid van dit engagement onder meer vast dat, (viii) haar betrokkenheid bij de universitaire vertegenwoordiging uiterst beperkt te noemen is, en (ix) haar kinderen niet op de hoogte blijken te zijn over wat verzoekster werkelijk deed aan de universiteit en wat uiteindelijk de katalysator bleek te zijn voor de bedreigingen. Dit alles brengt het CGVS ertoe te besluiten dat hetgeen verzoekster voorwendt als het motief van haar vermeende belagers, te weten haar inzet als student sociaal werk, in wezen de nodige ernst en uitgebreidheid mankeert.

Wat betreft de eerdere incidenten die zich zouden hebben voorgedaan in 2015 in Soacha omwille van eerdere sociale engagementen, stelt de commissaris-generaal vast dat (x) verzoekster geen vrees inroept naar aanleiding van deze voormalige activiteiten, (xi) zij niet aantoonde dat deze ook maar enigszins zijn gerelateerd aan haar toenmalige activiteiten als begeleidster van kwetsbare vrouwen, en (xii) het loutere feit dat zij zich in het verleden heeft ingezet voor verschillende sociale initiatieven niet volstaat om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming.

Wat betreft de problemen die haar gezin gekend heeft in Popayan in 2012 en waarbij haar zoon het slachtoffer dreigde te worden van een rekrutering, verwijst het CGVS naar de motivering in de beslissing van haar zoon A.F. waarin wordt geconcludeerd dat hieruit geen vrees voor vervolging kan worden afgeleid.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

4.5. Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht bemerkt dat haar verklaringen omtrent de bedreigingen en het vermeende ontvangen van twee pamfletten en vier dreigtelefoontjes vanwege de Aguilas Negras worden gekenmerkt door incoherenties en ongerijmdheden, slaagt verzoekster er met haar verzoekschrift niet in hierover anders te doen denken.

Voor het CGVS verklaart verzoekster dat de bedreigingen in 2018 zijn gestart omwille van haar engagement als studentenvertegenwoordiger. Op 28 september 2018 zou een eerste pamflet vanwege de Aguilas Negras haar hebben bereikt. Daarin wordt expliciet haar medewerking aan de organisatie van een protestmars benoemd als concrete aanleiding om haar te viseren (NPO I, p. 18, 22; map met documenten, nr. 5). Er moet echter uit haar verklaringen worden opgemaakt dat zij pas in november 2018 werd verkozen als hoogste studentenvertegenwoordiger van haar universiteit, en pas naar aanleiding van deze nieuwe positie kwam verzoekster in overleg te staan met studentenvertegenwoordigers van andere universiteiten waarna uit deze bijeenkomsten een brainstorm omtrent een mogelijke mars zou zijn ontstaan (NPO I, p. 9; NPO II, p. 42-43). Verzoekster geeft daarenboven duidelijk aan dat het idee om een mars te organiseren slechts werd uitgewerkt nadat het Latijns-Amerikaanse congres voor sociaal werk reeds ten einde was (NPO I, p. 21). Hoewel zij aanvankelijk tijdens haar eerste persoonlijk

onderhoud het desbetreffende seminarie situeert van 15 tot 22 september 2018 (NPO I, p. 21), blijkt uit haar verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat dit evenement een week later plaatsvond, van 20 september tot 28 september (NPO II, p. 36; map met landeninformatie). In het verzoekschrift wijt zij dit aan een misverstand; zij heeft eerst gezegd dat het seminarie doorging vanaf 15 september omdat zij de week voor het effectieve seminarie zeer intensief heeft gewerkt aan de voorbereidingen ervan. Verzoekster kan hier echter niet worden gevolgd. De vraagstelling van de protection officer is duidelijk en verzoekster begrijpt ook kennelijk de inhoud van de vraag: "Het congres waarover u sprak en waarbij u meehielp in de organisatie, wanneer was juist? September 2018. Wanneer juist in september? Van 15 tot 22 ongeveer, september." Het is overigens niet ernstig dat verzoekster pas na confrontatie met de bestreden beslissing komt aandraven met dergelijke correctie. Los daarvan gaat verzoekster voorbij aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat zij op het moment van dit seminarie nog was niet verkozen als hoogste studentenvertegenwoordiger, in tegenstelling tot wat zij later beweert, namelijk dat zij op het seminarie aanwezig was in deze rol (NPO II, p. 36). Daarenboven geeft zij aan dat zij de andere studentenvertegenwoordigers, waarmee het idee over een mogelijke mars groeide, pas leerde kennen tijdens het bewuste seminarie over sociaal werk (NPO I, p. 9; NPO II, p. 42). Het kadert aldus niet in een logisch geheel dat de Aguilas Negras verzoekster op 28 september 2018 reeds zouden hebben bedreigd omwille van haar betrokkenheid in de organisatie van studentenprotesten, aangezien daar volgens haar verklaringen in wezen nog geen sprake van was. Louter volharden in voorliggend verzoekschrift dat het eerste dreigement is gearriveerd op de laatste dag van het seminarie, werpt hier geen ander licht op.

De commissaris-generaal kan verder worden bijgetreden waar hij stelt dat het daarenboven weinig aannemelijk is dat men naar aanleiding van een groot meerdaags seminarie waarbij verscheidene internationale instellingen en sprekers aanwezig waren, specifiek verzoekster zou willen viseren. In het verzoekschrift repliceert zij dat zij zeer intensief deelnam aan het seminarie waarvan de paramilitairen op de hoogte waren gekomen en dat zij intussen verschillende vooraanstaande mensen had ontmoet en haar standpunt duidelijk kenbaar gemaakt, maar overtuigt niet. Zij kan niet voorhouden dat zij tijdens het desbetreffende congres een dermate vitale rol heeft gespeeld nu uit haar verklaringen voor het CGVS blijkt dat zij louter werd ingezet voor logistieke taken (NPO I, p. 9; NPO II, p. 36). Tevens geeft zij aan dat haar inzet als hoogste studentenvertegenwoordiger wezenlijk erg beperkt bleef, dat zij niets concreet heeft kunnen doen en dat zij eigenlijk geen rol van betekenis heeft gespeeld bij de organisatie van de studentenprotesten (NPO II, p. 39, 43). Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk waarom de Aguilas Negras het op haar zouden hebben gemunt.

4.6. In de bestreden beslissing wordt vervolgens overwogen dat de geloofwaardigheid van het relaas verder wordt ondermijnd door het feit dat verzoekster haar zoon A.F., die in Medellín aan het werk was en in deze stad sinds jaren een normaal leven leidde, doelbewust vanuit Medellín naar Bogotá liet overkomen, de omgeving waar zij en haar kinderen vervolging zouden vrezen. Verzoekster merkt in het verzoekschrift op dat het daarentegen niet meer dan normaal is dat zij als alleenstaande vrouw met twee dochters die werden bedreigd, een mannelijk familielid in huis haalde als bescherming. Zij gaat evenwel volledig voorbij aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat zij haar zoon niet op de hoogte heeft gebracht van de vermeende problemen en ze hem in Colombia nooit vertelde dat zijn veiligheid eventueel in gevaar zou kunnen zijn (NPO I, p. 20). Zo bracht verzoekster, voor zij Colombia verliet, op geen enkel moment een waarschuwing aan noch maande zij aan tot voorzichtigheid; zij liet haar zoon simpelweg zonder enige voorzorgsmaatregel zijn normale leven leiden. Dat zij hem hiervan niet op de hoogte bracht, acht ook de Raad compleet ongeloofwaardig en stemt allerm minst overeen met de beweerde bedreigingen die werden geuit. De commissaris-generaal motiveert hierover terdege: "Zo trok hij in Bogotá initieel in bij zijn neven, waarna hij zich gedurende een tijd een zorgeloos leven waande, zijn dagen waren gevuld met amusement en uitgaan (CGVS zoon, p. 5-6, p. 8). Ook nadat A.F.(...) bij u kwam inwonen na het laatste vermeende dreigtelefoontje en hij van u niet meer zomaar buiten mocht, gaf u hem nooit de zogenaamde reden, zelfs niet wanneer hij u daar expliciet naar vroeg (CGVS zoon, p. 19). A.F.(...) leefde enkel in de veronderstelling dat er wat stress heerste rond jullie nakende vakantie (CGVS zoon, p. 18). Dat u uw zoon, die tevens in de zogenaamde bedreigingen vermeld zou zijn geweest, in dergelijke omstandigheden eenvoudigweg voorwendde dat jullie zonder meer een reis naar Europa zouden maken, lijkt weinig aannemelijk. Pas na jullie aankomst in België zou u de ware toedracht voor jullie vertrek hebben toegelicht, maar A.F.(...) blijkt nog steeds eerder weinig op de hoogte van de vermeende problemen en zowel A.F.(...) als L.V.(...) geven aan dat ze het merkwaardig vonden dat u niet geheel transparant was (CGVS zoon, p. 18-19; CGVS L.V.S.C.(...) [hierna CGVS dochter], p. 16)."

De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat zij het haar zoon niet heeft verteld uit schrik voor zijn reactie daar zij niet wilde dat hij domme dingen ging doen en het gevaar ging opzoeken door zelf te

trachten de problemen op te lossen, komt allerm minst ernstig over en biedt geen vers choning voor haar nalaten. Indien er werkelijk ernstige bedreigingen aan verzoeksters adres werden geuit en indien zij werkelijk een gegronde vrees koesterde dat men haar en haar familie iets zou willen aandoen, kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij haar kinderen van bij het begin inlicht opdat ze voorzorgsmaatregelen kunnen nemen, waakzaam kunnen zijn of zichzelf kunnen beschermen. Bovendien komt deze uitleg in het verzoekschrift niet overeen met haar verklaringen afgelegd voor het CGVS. Na confrontatie met bovenstaande bevindingen, gaf zij aan dat zij haar zoon niet voldoende zou hebben vertrouwd om hem de zogenaamde problemen uit te leggen omdat "hij het zou rondbazuinen" (NPO II, p. 47), verklaringen die overigens evenmin overtuigen. Indien verzoekster voor haar gezin werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesterde, kan het door haar gestelde gedrag tegenover haar kinderen zoals hierboven beschreven, allerm minst als aannemelijk worden beschouwd.

Dit wordt versterkt door de vaststelling dat verzoekster gedurende de laatste twee weken voor hun vertrek uit Colombia, na het ontvangen van het vermeende laatste dreigetelefoontje, haar zoon niet langer het huis liet verlaten, maar dat zij haar dochter L.V. tot een dag voor hun vertrek naar de universiteit liet gaan. Verzoeksters belagers zouden deze plek nochtans aan haar dochter hebben gelinkt (notities persoonlijk onderhoud dochter, p. 7, 15). Dergelijke houding stemt niet overeen met de door haar beweerde vrees. Dat zij binnen de universiteit geen gevaar liep gezien deze werd beschermd door het nationale leger, neemt niet weg dat zij buiten de universiteit wel kon worden benaderd door de belagers. Indien verzoekster zich daadwerkelijk bedreigd voelde en ook vreesde voor het leven van haar kinderen, kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij iets zou hebben ondernomen om ook haar dochter veilig te stellen. Dat zij haar dochter daarentegen kennelijk gewoon naar de universiteit liet gaan, terwijl haar belagers in het laatste telefoontje de 'whereabouts' vermeldden van haar kinderen en op welk moment ze zich waar bevonden (NPO I, p. 25), valt hiermee moeilijk te rijmen. Verzoekster stelt dan wel dat haar dochter bijkomende voorzorgsmaatregelen nam en zij elke dag werd vergezeld door haar vader die haar heen en weer vervoerde, maar dat zij dergelijk onnodig risico zou nemen, acht de Raad niet geloofwaardig, te meer verzoekster op dat moment alles al aan het klaarmaken was voor vertrek (NPO I, p. 25). Deze houding ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het verklaarde vluchtrelaas. Deze vaststelling klemmt des te meer nu uit de verklaringen van haar dochter blijkt dat zij zelf nooit iets te maken heeft gekregen met de vermeende belagers en zij nooit iets heeft vernomen (notities persoonlijk onderhoud dochter, p. 17-18).

In de bestreden beslissing wordt daarenboven vastgesteld dat verzoekster en haar dochter L.V. tegenstrijdige verklaringen afleggen met betrekking tot de mate waarin zij op de hoogte was van alle vermeende problemen: "Waar zij tijdens haar persoonlijk onderhoud aanhaalt dat u haar op twee verschillende momenten zou hebben verteld wat er juist allemaal gebeurd was (CGVS dochter, p. 11, p. 16), verklaart u echter dat [L.] enkel wist dat er zich een probleem zou hebben voorgedaan, maar dat u haar niet verteld zou hebben dat u pamfletten en dreigetelefoons zou ontvangen hebben (CGVS 2, p. 46)." Verzoekster laat dit in haar verzoekschrift geheel ongemoeid.

4.7. In navolging van de commissaris-generaal stelt de Raad voorts vast dat het niet aannemelijk is dat verzoekster haar medestudentenvertegenwoordigers en medestanders aan de universiteit nooit op de hoogte bracht van de vermeende bedreigingen aan haar adres, al dan niet om hen te waarschuwen voor de vermeende belagers. De bewering dat zij dit niet heeft gedaan, enerzijds omdat zij niet precies wist wie aan haar kant stond en wie eventueel een infiltrant kon zijn van de paramilitairen en anderzijds omdat zij hen niet ongerust wilde maken, biedt hiertoe geen vers choning. Als een zelfverklaarde geëngageerde studentenvertegenwoordiger en sociale leider mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat zij zich hierdoor niet zou laten tegenhouden en zij de mensen met wie zij samen actief was en die over hetzelfde profiel beschikten, zou inlichten over dergelijke ernstige problemen.

Daarenboven kan verzoekster niet zeggen of de personen die uiteindelijk effectief de grote protesten die plaatsvonden in november 2019 hadden georganiseerd, ook maar enigszins gelijkaardige problemen zouden hebben gekend (NPO II, p. 42). Dat zij hiervan niet op de hoogte is, wijst op een gebrek aan interesse bij verzoekster die niet te rijmen valt met de door haar beweerde vrees voor vervolging.

Voorgaande vaststellingen halen de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste bedreigingen verder onderuit.

4.8. Verzoekster gaat niet akkoord met de bemerking van de commissaris-generaal dat haar latere verklaringen omtrent de pogingen vanwege haar belagers om informatie over haar te winnen op haar voorbijge woonplaatsen, louter zijn gebaseerd op een poging om haar asielrelaas verder op te smukken. Zij houdt eraan vast dat zij ondertussen van een buur te weten was gekomen dat haar belagers nog steeds op zoek zijn naar haar, maar kan niet worden gevolgd.

Verzoekster verklaart tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud dat er twee mannen naar haar zouden hebben geïnformeerd op haar laatste verblijfsadres bij een psychologe die in datzelfde gebouw kantoor hield; de psychologe zou het dan aan verzoekster hebben verteld. Dit zou reeds van mei, juni 2019 geleden zijn (NPO II, p. 47-48). Tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud, dat plaatsvond op 6 oktober 2020, antwoordde zij echter duidelijk negatief op de vraag of zij op de hoogte is van enige verdere poging vanwege vermeende belagers om informatie over haar te winnen op haar voorbijgevoerde woonplaatsen (NPO I, p. 25). Het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, volstaat evenwel niet om de vastgestelde incoherentie op te heffen.

Indien de paramilitairen bovendien werkelijk naar verzoekster op zoek zouden zijn geweest, is het niet aannemelijk dat de vader van L.V. hierdoor nooit enig probleem heeft gekend (notities persoonlijk onderhoud dochter, p. 9, 18). Verzoekster stelt in voorliggend verzoekschrift dat dit niet ter zake doet en dit bovendien des te meer aantoonde dat het in Colombia vooral de mensen zijn die zich sociaal engageren die door de paramilitairen worden gevisieerd, doch overtuigt niet. Haar dochter, die omwille van verzoekster tevens gevisieerd werd, woonde immers al een zestal jaar bij haar vader, die tot op heden nog steeds op hetzelfde adres woont en aan het werk is (notities persoonlijk onderhoud dochter, p. 5, p. 8-10). Uit de door verzoekster geschetste bedreigingen kwam tevens naar voren dat men reeds wist waar haar dochter juist te vinden (NPO I, p. 19, 25). Dat haar vader ondanks de geuite bedreigingen ten aanzien van haar en haar moeder, nooit enige belemmering heeft ervaren en zelfs niet eens op de hoogte is van het feit dat er zich mogelijk gevaar zou kunnen voordoen (notities persoonlijk onderhoud, p. 8-10, 16), is een zoveelste aanwijzing dat de vermeende bedreigingen elke geloofwaardigheid missen.

4.9. Waar de commissaris-generaal opmerkt dat zij na de stopzetting van haar activiteiten amper nog interesse lijkt te tonen voor deze voormalige initiatieven, benadrukt verzoekster in het verzoekschrift dat deze demonstraties plaatsvonden toen zij reeds in België was en zij vanaf het moment dat zij uit Colombia is gevlucht geen actieve rol meer kon spelen. Dergelijke vergoelijking biedt evenwel geen verschoning voor het feit dat verzoekster met betrekking tot de vermaarde mars, waarbij zij aan de wieg zou hebben gestaan van de initiële brainstorms, niet eens kan zeggen wanneer deze exact heeft plaatsgevonden. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud heeft zij het over oktober 2019 (NPO I, p. 21), gedurende het tweede persoonlijk onderhoud over november 2019 (NPO II, p. 43). Evenmin kan zij vertellen hoeveel mensen er tijdens de mars aanwezig waren (NPO I, p. 21). Nochtans bleken de studentenmarsen die eind 2019 in Colombia plaatsvonden een aanzienlijke impact te hebben gehad op de verdere sociale onrust die er in die periode heerste. Intense protesten met opstootjes volgden en deze gebeurtenissen wogen zwaar door in het Colombiaanse en internationale nieuwsoverzicht (AD CGVS, map met landeninformatie). Zoals de commissaris-generaal terecht aangeeft, is het niet aannemelijk dat verzoekster, indien zij werkelijk in die mate betrokken was bij dit initiatief, dit niet vanuit België op de voet heeft gevolgd en slechts algemene en weinig doorleefde verklaringen hieromtrent kan geven.

Verzoekster gaat met haar betoog overigens volledig voorbij aan wat de commissaris-generaal verder motiveert omtrent haar voorgehouden engagement en leiderschap: "Wat er ook van zij, u geeft zelf aan dat u in wezen slechts een enkele keer heeft deelgenomen aan een brainstorm hieromtrent en dat u daarin zeker geen leidersrol heeft opgenomen (CGVS 2, p. 42-43). U kon tevens geen dingen realiseren na uw verkiezing tot hoogste studentenvertegenwoordiger (CGVS 2, p. 39). Uw eerdere betrokkenheid bij de universitaire vertegenwoordiging mag dan ook uiterst beperkt genoemd worden. U kan vervolgens niet zeggen wie voor u de hoogste studentenvertegenwoordiger was, u kan niet zeggen wie de andere faculteiten vertegenwoordigden en ook van de huidige ontwikkelingen op de universiteit bent u niet op de hoogte (CGVS 2, p. 37, p. 41-42). U kan bijgevolg bezwaarlijk een doorleefd engagement en leiderschap voorhouden.

Daarbij kan worden toegevoegd dat ook uw kinderen niet op de hoogte blijken te zijn over wat u werkelijk deed aan de universiteit en wat uiteindelijk de katalysator bleek te zijn voor de bedreigingen. A.F.(...) is allerm minst zeker van uw laatste projecten en weet enkel dat het iets met de universiteit zou te maken hebben (CGVS zoon, p. 17). L.V.(...) kan evenmin zeggen wat uw laatste engagement juist inhield (CGVS dochter, p. 14). Redelijkerwijs kan echter verwacht worden dat indien uw engagement werkelijk een zekere draagwijdte had, dat u daarover zou spreken met uw kinderen. Het mag echter ten stelligste verbazen dat u in wezen amper met de kinderen hierover sprak (CGVS dochter, p. 14), ten zeerste aangezien deze inzet de aanleiding vormde voor de vermeende bedreigingen en aldus mede de kern vormt van jullie asielrelaas."

Dit alles brengt het CGVS er terecht toe te besluiten dat hetgeen verzoekster voorwendt als het motief van haar vermeende belagers, te weten haar inzet als student sociaal werk, in wezen de nodige ernst en uitgebreidheid mankeert.

4.10. Voor het overige blijft verzoekster in wezen slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden asielmotieven en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Andere determinerende motieven laat zij zelfs volledig ongemoeid, zoals deze omtrent de vermeende benaderingen van haar zoon A.F. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Zij blijven gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

De Raad acht het voorafgaande voldoende om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen, gelet op de onaannemelijkheden, tegenstrijdigheden, en het gebrek aan logica die in het gestelde gedrag van verzoekster na de geuite bedreigingen wordt vastgesteld. Verzoeksters kritiek op het motief dat betrekking heeft op de nationale beschermingsmogelijkheden, betreft een overtollig motief dat door de Raad niet wordt weerhouden als een pertinente vaststelling. Verzoeksters kritiek hierop dient derhalve niet te worden besproken daar de voormelde bevindingen voldoende determinerend zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar verklaringen te schragen.

4.11. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat aan verzoeksters vluchtrelaas en verklaringen over de beweerde bedreigingen door de paramilitaire groep Aguilas Negras, alsook haar vrees om te worden vermoord, geen geloof kan worden gehecht.

Het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook verzoeksters individuele omstandigheden samengenomen met de huidige algemene politieke en veiligheidssituatie in Colombia, blijken er evenmin concrete aanwijzingen dat zij bij terugkeer problemen zal ondervinden met Aguilas Negras omwille van haar uiterst beperkte betrokkenheid bij de universitaire studentenvertegenwoordiging.

Gelet op wat voorafgaat wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster omwille van haar profiel een gegronde vrees voor vervolging heeft.

4.12. Wat betreft de overige elementen die verzoekster in het kader van haar beschermingsverzoek bijbrengt, te weten de eerdere incidenten die zich zouden hebben voorgedaan in Soacha omwille van eerdere sociale engagementen, en de problemen die haar gezin gekend heeft in Popayan in 2012 waarbij haar zoon het slachtoffer dreigde te worden van een rekrutering, wordt in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoekster in haar verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

4.13. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Waar verzoekster zich betreffende de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, op basis waarvan de Raad concludeert dat zij een risico op ernstige schade zoals bedoeld in voormelde wetsbepalingen niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zouden hebben gekend.

5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig gewijzigd is na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het Ejército de liberación nacional (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met het ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er in diverse regio's van Colombia nog steeds confrontaties plaats tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, als de COI Focussen “Republique de Colombia: Situation sécuritaire” van 7 juni 2018 en “Colombia: veiligheidssituatie” van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander,

Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen.

Gelet op de verklaringen van verzoekster betreffende haar herkomst uit Colombia, moet de veiligheids-situatie in Bogotá, waar zij is geboren en de laatste jaren voor haar vertrek uit Colombia heeft verbleven (NPO I, p. 5-6), worden beoordeeld.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat er in de hoofdstad Bogotá geen sprake is van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, met onder meer interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia, en met name Bogotá, is gesteund. Verzoekster brengt geen enkel concreet element aan dat toelaat vast te stellen dat er in Bogotá sprake zou zijn van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de hoofdstad Bogotá, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

5.3. Aldus toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tweemaal werd gehoord op het CGVS. Tijdens deze gehoren kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

7. De aangevoerde schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet is niet dienstig aangezien er geen sprake is van een volgend verzoek.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet zou kunnen oordelen over de grond van het beroep. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Bijgevolg kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES